«Ինչպիսի՞ն կցանկանայիք տեսնել ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԲԱՆԱԿԸ»

հարցին պատասխանում են.

ՎԼԱԴԻՄԻՐ ՀԱԿՈԲՅԱՆ (Երևանի ինժեներա-ճարտարագիտական համալսարանի զինամբիոնի վարիչ). - Յուրաքանչյուր զինծառայող, առավել ևս սպա, մարտականորեն տրամադրվելու համար, պետք է հրաշալի իմանա իր պարտականություններն ու անելիքը: Մեր ամբիոնում մենք հենց այդպիսի սպաներ ենք պատրաստում: Գարնանային զորակոչից հետո էլ մենք ընդունել ենք հրետանային մասի սպաներ, որոնք, հասկանալի է, երկար տարիներ զինվորական գործին չեն առնչվել: Նրանք մեզ մոտ վերապատրաստվում են, չեռք բերում նախկին կարգավիճակը:

Իհարկե, ցանկալի կլիներ, որ զինվորական կոմիսարիատներում առավել ուշադրություն դարձվեր զինակոչիկների առողջական վիճակին, մարմնական կոփվածությանն ու գեղեցկությանը:

ՄԵԼԻՔ ՄԱՐԳՍՅԱՆ (Երևանի ինժեներա-ճարտարագիտական համալսարանի զինամբիոնի վարիչի տեղակալ). - Մեր նորաստեղծ բանակը ես կուզեի տեսնել հայրենասեր ու կրթված երիտասարդներով համալրված:

Ցավալի է, որ այսօր մեր բանակում տարբերություն է դրվում քաղաքաբնակ և գյուղական բնակավայրերի զինծառայողների միջև, ինչը պղտորում է ընդհանուր մթնոլորտը...

ՎԼԱԴԻՄԻՐ ԳՐԻԳՈՐՅԱՆ («Հրաչյա Աճառյան» համալսարանի տպագրության ամբիոնի վարիչ). - Մարտադաշտում հաղթում է այն զինվորը, որը ոչ միայն համառչակ է, այլև՝ շրջահայաց, գործում է մտքի և ուժի խելացի համադրումով: Այս դեպքում առաջնայինն ու կարևորը դառնում է ոչ թե բանալը, այլ խելամտությունը: Ահա թե ինչու կուզեի, որ մեր բանակում շատ լինեին զինվորական գործին, ռազմատեխնիկական առաջընթացի նորություններին քաջատեղյակ զինծառայողներ:

Զինծառայությունը նման է մարզիկի աշխատանքին. որքան շատ մարզվես, այնքան բարձր կլինեն արդյունքները: Խոսքը նաև մտավոր մարզվածությանն է վերաբերում: Ամենակարևորը, կցանկանայի, որ մեր բանակը հեռու լիներ գոյություն ունեցող կուսակցությունների գաղափարախոսություններից, ունենար իր կուռ կանոնադրությունը, որին ենթարկվեին շարքային զինվորից մինչև գեներալը: Այս դեպքում սպայական կազմը իր տեղում կլիներ, և ժամանակին կկանխվեին զինվորների միջև ծագած վեճերը, մեկը մյուսի նկատմամբ գերիշխանության հասնելու նկրտումները, ինչը հատուկ էր նախկին խորհրդային բանակին:

Այլ խոսքով, ծառայությունը պետք է պարտք լինի և ոչ թե պարտականություն:

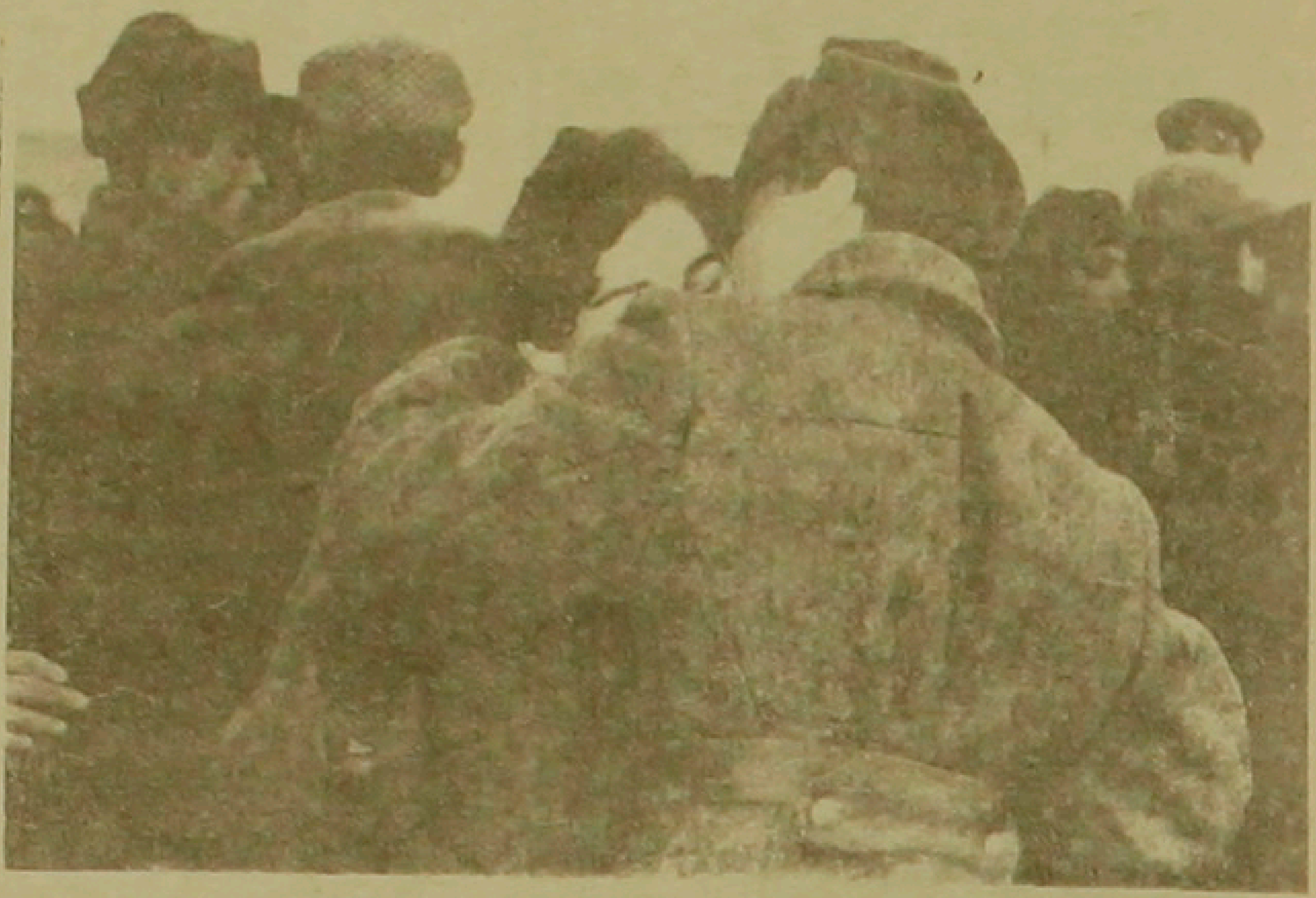

Լուսանկարը՝ Ռ. ԽՈՅԱՍՏՅԱՆԻ

ԿՈՄԻՏԱՍ ՄՈՒՐԱԴՅԱՆ

(զումարտակի շտաբի պետ, ավագ լեյտենանտ)

ՄԵՆՔ ՊԵՏՔ Է ԶՈՐԱՆԱՆՔ

Մեր բանակի ապագան... Ես այն տեսնում եմ ազգ-բանակ ընդհանուր հասկացողության մեջ: Խոսքս միայն գործող բանակի մասին չէ: Ազգի ծաղր տարիներին պետք է հասնենք այս բազմանուր գիտակցությանը, որ բանակի թիկունքում զինվող ամեն ոք իրեն մարտիկ, հայրենիքի զինվոր [illegible]ա: Երբ հասնենք դրան, բանակը կդառնա անպարտելի, զինվորը՝ սրբություն: Իսկ այդ ճանապարհը դեռ պետք է անցնենք:

Մեր զորամասի մասին: Վստահ կարող եմ ասել, որ իր կարգապահ[illegible] [illegible]րից սկսն է [illegible] [illegible] ազգային պարտք է [illegible] «[illegible]» երևույթ է, բայց [illegible] [illegible] ասել՝ կարգ ու կանոնն է բանակի հիմնաքարերից մեկը: Զորամասի կազմակերպ[illegible], ինչպես նաև երկարաժամկետ ծառայության [illegible]ված զորացեր, [illegible] սպաների [illegible] աշխատանքը տվել է իր արդյունքը: Զորամասը [illegible] [illegible] անվանը [illegible]:

Մեր բանակում [illegible] մի շարք [illegible] [illegible], [illegible] ունեն՝ կապված [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] նպաստակի. զինվորների, ինչպես նաև սպայական կազմի ծառայությունը շահագրգռող առաջարկներ ենք, որոնք շուտով կներկայացնենք ՀՀ պաշտպանության նախարարությանը:

Բանակը պետք է ունենա իր ներքին կառավարման հստակ համակարգը, կանոնադրությունը: Ճիշտ է, բանակը ապակուսակցականացված է, սակայն, պարտադիր է, նախկինում [illegible] կուսակցության պատկանած [illegible]ներ, ծառայության անցնելով, իրենց [illegible] չափանց են «բերում» նաև «կուսակցական ճշմարտությունները»: Եթե ոչ այսօր, ապա վաղը դա կարող է թուլացնել, ջլատել մեր ազգային բանակը, էլ չեմ ասում՝ ներքին [illegible] [illegible] կարող է հանդիսանալ:

Կյանքի ժամանակ հատուկ չունենք: [illegible] [illegible] չենք [illegible] բերում մասնագիտական գրականություն, թարգմանում, ուսուցում ու սովորեցնում ենք զինվորներին: Դժվար է օր մթնեցնելով ապրել, երբ գիտակցում ես, որ կանգնած ես հայրենիք ազնվող ու դուրս ելնող ճանապարհին:

Լավված աշխատանքից զատ, հատկապես՝ շաբաթը մեկ անգամ զորամասի հրամանատարությամբ, զինվորների հետ այցելում ենք զոհվածների ընտանիքներին: Հարկավոր է թույլ չտալ, որ մեռածների կորստից հետո իրենց մենակ ու լքված զգան: Դա մեր հոգու պարտքն է. որանք մեր կողքին էին մեր ամենադժվար պահին: Հիմա չկան ու էլի մեր կողքին պիտի լինեն: Մենք պետք է զորանանք՝ հասնում մեր նահատակների սուրբ գործի հանուն կյանքի: